Ancheta SPORTUL

De ce există un decalaj între rezultatele echipei naţionale şi valoarea formaţiilor de club ?

ANGELO NICULESCU, antrenorul echipei naţionale

CONDIŢII DIFERENŢIATE DE JOC

Într-adevăr, există un decalaj între rezultatele obţinute de echipa noastră reprezentativă şi cele ale echipelor de club, angajate în competiţiile europene.

Echipa reprezentativă a reuşit, într-o competiţie dificilă, jocurile preliminare din grupa I — disputate pe o durată de 18 luni — să se claseze pe primul loc, întrecînd pe Portugalia, Elveţia şi Grecia. În acelaşi timp, echipele noastre de club au fost eliminate din primul tur al competiţiilor europene — excepţie făcînd Dinamo Bacău.

După părerea mea, cauza constă în lipsa de perfecţionare a jocului de fotbal.

Jocul de fotbal are anumite cerinţe majore, care trebuie îndeplinite, dar pe care jucătorii noştri le trec cu vederea, într-o mare măsură, iar antrenorii sînt foarte îngăduitori. Astfel, în meciurile internaţionale, fotbaliştii întîlnesc unele condiţii de joc cu totul aparte faţă de cele din campionatul nostru intern. Spre exemplu :

— marcajul om la om, faţă de care nu găsesc mijloace corespunzătoare de rezolvare a jocului — deci condiţii mult îngreunate ;

— viteză sporită de deplasare şi de joc, faţă de care sînt surprinşi şi depăşiţi în unele faze ;

— folosirea forţei corporale — în limitele regulamentului, dar cu toată intensitatea.

Acestea sînt numai unele din condiţiile diferenţiate de joc cu care jucătorii noştri se întîlnesc şi în faţa cărora au dificultăţi de rezolvare.

O parte din aceşti jucători, care activează la cluburi, sînt totuşi selecţionaţi şi în cadrul lotului ei joacă altfel — spune presa. Eu, în calitate de antrenor al echipei reprezentative, nu am intenţia să vorbesc despre acest decalaj, tocmai pentru că sînt antrenor al lotului, dar în instruirea jucătorilor selecţionaţi am urmărit obiective foarte puţine, însă principale : să dau încredere jucătorilor în forţele proprii şi, mai ales, să le dezvolt spiritul de iniţiativă. Totul trebuie înţeles pentru a răspunde cerinţelor practice ale jocului şi nu pentru a respecta cu stricteţe preceptele sistemului, care îngrădesc posibilităţile de manifestare ale jucătorilor.

M. BĂRBULESCU, antrenorul echipei Rapid Bucureşti

LIPSA EXPERIENŢEI INTERNAŢIONALE SE RESIMTE LA ECHIPELE DE CLUB

Decalajul s-a manifestat cu mai multă pregnanţă în ultimul an. În această perioadă, selecţionata naţională a repurtat succesele cunoscute în confruntările internaţionale oficiale, care au avut ca rezultat final calificarea în turneul Campionatului mondial din Mexic. În acelaşi timp, echipele de club angrenate în competiţiile europene, cu excepţia lui Dinamo Bacău, n-au reuşit să aibă o comportare pe măsura aşteptărilor iubitorilor sportului cu balonul rotund din ţara noastră.

Cum s-a ajuns la o asemenea situaţie nedorită atît de cei care activează în domeniul fotbalului, cît şi de suporterii şi spectatorii lui ? În rîndurile ce urmează voi încerca să arăt cauzele principale ale decalajului existent între performanţele echipei naţionale şi valoarea slabă a formaţiilor de club.

Factorul principal care a determinat, după părerea mea, această diferenţă este răspunderea mult mai mare, aş spune chiar absolută, ce o au jucătorii atunci cînd apără culorile ţării. Toţi componenţii reprezentativei naţionalei au avut o comportare generală bună în jocurile din preliminariile C.M., peste nivelul evoluţiilor lor la formaţiile de club.

O altă cauză care a condus la realizarea unor performanţe slabe de către echipele de club o constituie faptul că în prezent există prea puţini jucători de valoare internaţională. Astfel îmi explic o situaţie de loc plăcută din fotbalul românesc, aceea că nu avem echipe puternice de club.

În altă ordine de idei vreau să arăt că antrenorii lotului naţional au reuşit, bineînţeles pe parcursul unei anumite perioade de timp, să creeze o puternică sudură sufletească între jucători. Sportivii cluburilor Dinamo Bucureşti, Steaua, Rapid, U.T.A., F.C. Argeş şi Dinamo Bacău, selecţionaţi în reprezentativa naţională, au format un colectiv închegat, şi spre deosebire de anii trecuţi, s-au ajutat între ei pe teren pentru ca să obţină un rezultat favorabil.

Rezultatele negative înregistrate în competiţia oficială internaţională în care a participat echipa Rapid se datoresc, în general, lipsei de experienţă în jocurile internaţionale. De altfel, această lacună este caracteristică tuturor echipelor din campionatul diviziei A. De aceea, consider că este bine să urmăm exemplul celorlalte ţări, cu fotbal mai avansat decît al nostru, care asigură majorităţii echipelor anumite programe de meciuri internaţionale. Pentru formaţiile divizionare din primul eşalon sînt organizate diferite turnee inter-cluburi, la toate nivelurile (juniori, tineret, seniori). In acest sens, voi da un singur exemplu. În R. F. a Germaniei au loc anual cel puţin 4—5 turnee rezervate echipelor de tineret şi un număr similar de competiţii internaţionale pentru juniori, iar echipele de club din prima ligă participă la numeroase întîlniri internaţionale.

Desene de AL. CLENCIU

Duminică, în Giuleşti
Rapid — F.C. Argeş

În continuarea pregătirilor pentru reluarea campionatului diviziei A, feroviarii bucureşteni vor susţine duminică, pe stadionul Giuleşti, o nouă întîlnire amicală. Rapidul va avea şi de astă dată un adversar puternic, pe formaţia piteşteană F. C. Argeş.

Iată programul de duminică, de pe stadionul Giuleşti : ora 9,30 : Rapid — F. C. Argeş (tineret-rezerve) ; ora 11,30 : Rapid — F.C. Argeş.

„CUPA PRIMĂVERII"

CONSTANŢA. În organizarea comisiei de sport a Consiliului judeţean al sindicatelor şi cu sprijinul comisiei C.J.E.F.S., a început la Medgidia şi Constanţa întrecerea fotbalistică dotată cu „Cupa primăverii". Iată rezultatele din prima etapă a acestei competiţii, care se desfăşoară sistem turneu, tur-retur : I.M.U. Medgidia — Farul (tineret) 4—0, Portul Constanţa — Î. T. Constanţa 2—2, Electrica Constanţa — Cimentul Medgidia 1—2.

E. PETRE
coresp.

Flacăra roşie Bucureşti - Gloria Bucureşti 6—1 (3—1)

Echipa Flacăra roşie Bucureşti a întîlnit într-un util meci de verificare formaţia Gloria, din campionatul categoriei „onoare". Partida a luat sfîrşit cu scorul de 6—1 (3—1) pentru Flacăra roşie. Au marcat : Matră 2, Iozu 2, Cucunea şi Firăţeanu, respectiv Diţă.

O. GUŢU
coresp.

Antrenorii de fotbal bucureşteni îşi reiau activitatea

Colegiul municipal al antrenorilor de fotbal îşi reia activitatea, organizînd vineri, de la ora 18, la sediul C.M.E.F.S. (str. Biserica Amzei nr. 6) prima consfătuire din acest an cu antrenorii din Capitală. Cu acest prilej, antrenorul federal Dincă Schileru va vorbi despre *„Construcţia unei echipe de fotbal de performanţă"*.

Titus Ozon: «SÎNT GOLGETERUL ROMÂNIEI»

● Învingem Norvegia, pierdem în faţa Suediei ● Carré, stoperul Belgiei, declară că i-am fost un adversar tot atît de dificil ca şi francezul Kopa ● Apolzan, jucătorul de care n-am trecut aproape niciodată ● Progresul e în suferinţă ● 1—1 cu echipa U.R.S.S., dar trebuie să cîştigăm

Pe timpul verii sînt din nou chemat în lot. La 12 iunie eram la Oslo ca să întîlnim echipa Norvegiei. Atacul nostru era compus din Tătaru, Petchowschi, Ozon, Georgescu şi Suru. Avea fineţe şi forţă. După o combinaţie între Călinoiu şi „Peci", mingea ajunge la mine şi nu-mi rămînea decît să-l driblez pe fundaşul Svenssen şi să trag. Şutul a fost puternic şi plasat jos lîngă bară, aşa încît portarul Aronsen n-a avut nici o vină. Şi astfel am învins cu 1—0. Hann, antrenorul norvegienilor a subliniat îndeosebi jocul lui Apolzan şi al meu, dar adevărul e că toată echipa noastră jucase bine. Peste cîteva zile, ne aflam la Göteborg unde urma să întîlnim formaţia Suediei, care peste alte trei avea să ajungă în finala C. M. Am jucat împotriva unor mari vedete ca Hamrin, Gustavsson, Bergmark etc. şi am fost învinşi cu 4—1. Noi am ratat cam mult, adversarii fiindu-ne, însă, evident superiori.

Anul acela, Festivalul Tineretului şi Studenţilor avea loc la Varşovia. România participa la competiţia de fotbal cu echipa naţională, în care erau lansaţi cîţiva tineri înzestraţi : Copil, Georgescu, Ţircovnicu. Am învins selecţionata Sofia cu 1—0, apoi în semifinală am întrecut selecţionata oraşului gazdă cu acelaşi scor. În finală întîlnim selecţionata Budapestei. Meci greu, echilibrat, cu adversari care ştiu meserie. Împreună cu Petchowschi şi Georgescu aveam să dăm mereu motive de nelinişte portarului maghiar Ilku. Toată echipa noastră a luptat exemplar. Am învins cu 1—0, gol înscris la capătul unei acţiuni începute de extrema stîngă Mihai. El a făcut o cursă lungă, a şutat năpraznic, Ilku a plonjat dar n-a putut bloca balonul, iar eu am ţîşnit dintre doi apărători şi am trimis mingea într-un colţ unde nu mai putea fi ajunsă. România s-a întors de la acest turneu cu medalia de aur.

Începe returul, dar la 18 septembrie 1955 un nou meci România — R. D. Germană la Bucureşti. Pierdem cu 2—3, iar presa ne flagelează pe stereotipul motiv că ne-am fi subestimat adversarul. Noroc că a urmat repede partida amicală cu Belgia. Cîştigăm cu 1—0, după un joc foarte frumos în formaţie Voinescu — Pahonţu, Androvici, Szökö, Călinoiu, Băcuţ I, Copil, Nicuşor, Ozon, Georgescu, Mihai. Îmi reuşeşte tot şi mă plimb prin apărarea belgienilor ca pe marile bulevarde. Un mare comentator de fotbal, Jacques Lecocq, prezent la meci, va scrie după meci în Les Sports : „Din echipa română mi-au plăcut Androvici şi Ozon, despre care stoperul nostru Carré a spus că i-a fost un adversar tot atît de greu ca şi francezul Kopa".

Entuziasmul general de după această victorie scade puţin cînd obţinem doar 1—1 cu Bulgaria la Bucureşti şi apoi ne cufundăm iarăşi în aventura campionatului. Progresul se comportă la fel de bine, pierde puţine puncte şi rămîne definitiv pe locul III, excelentă performanţă dacă ne gîndim la vremea scurtă în care o formaţie, abia urcată din B, s-a omogenizat şi maturizat.

Ulterior, unii jucători au fost scoşi din lot pe motive de vîrstă, au fost aduşi mulţi oameni noi, mai puţin experimentaţi şi, în anul următor, a trebuit să luptăm din greu pentru evitarea retrogradării.

În sezonul plin de griji şi de emoţii care a urmat pentru noi, am avut doar satisfacţia unei comportări excelente în partidele cu echipele bucureştene. Au existat cîteva zile excepţionale pentru Progresul, cînd am învins pe Locomotiva Bucureşti (3—1 — tur), am făcut meci nul cu C.C.A. (1—1), unul din puţinele jocuri cînd am reuşit să-l depăşesc pe Apolzan, am învins pe Dinamo Bucureşti (3—2 — retur) cu o linie de atac mititică ca statură, dar îndrăcită şi plină de fantezie. Şi, fiindcă veni vorba de Apolzan, aş vrea să spun cîteva cuvinte despre acest fotbalist unul dintre cei mai mari din lume, la

Cînd luam „faţa" adversarului era foarte greu să mai fiu deposedat altfel decît prin fault.

vremea aceea, după părerea mea. Era înzestrat cu toate calităţile, în plus juca extrem de corect şi de elegant. Rareori am reuşit să trec de el. Întotdeauna îmi ghicea intenţiile, nu se repezea, nu mă ataca brusc şi mă descumpănea. Nu cădea în capcana fentelor mele, iar ca să-l depăşesc în lupta directă nu era posibil, fiind dotat cu viteză mai mare decît mine. Cînd eram la Dinamo şi urma să întîlnim echipa C.C.A., ceream să fiu trecut inter, ca să nu-l am adversar direct. Acolo în zona lui era un zeu. I-am purtat întotdeauna o mare stimă.

În 1956, mai mult n-am făcut parte din echipa naţională decît invers. Voi fi din nou inclus în meciul de la Sofia cu Bulgaria, cînd naţionala noastră s-a comportat slab, iar eu am fost straşnic păzit de Manolov. Am pierdut partida cu 2—0.

Iarna plec cu echipa Bucureştiului într-un turneu prin Grecia. Primul joc : Olympiakos Pireu — Bucureşti : 1—1 ; următorul Atena — Bucureşti 2—1; ultimul joc: Panathinaikos — Bucureşti : 1—2. Am înscris cîte un gol în toate cele trei partide. Presa greacă mă elogiază intens. În continuare, voi merge cu echipa C.C.A. într-un turneu prin Turcia, ca jucător împrumutat pentru această ocazie.

Între timp, în ţară se hotărăşte să revenim la formula de campionat toamnă—primăvară, adică se repară ceea ce se stricase cu 3 ani în urmă din lipsă de pricepere şi... şira spinării. O cupă de primăvară face interimatul, ca să mai pună surdină nemulţumirii echipelor pentru aceste pseudo-inovaţii care le vin pe cap.

După sezonul precar din anul 1956, lotul Progresului este din nou primenit şi efectiv întărit de astă dată : Birtaşu, Mîndru, Gh. Toma, Ioniţă, Dobrescu, Soare, Ciocea, V. Mihăilescu, Ştirbei, Oaidă, M. Smărăndescu, Gh. Ionescu, V. Mateianu, Dinulescu, Caricaş, P. Moldoveanu, Banciu şi subsemnatul. Antrenor principal : Ion Lupaş. Nu ne merge prea bine în acest sezon neoficial, de fapt, nici nu prea interesa decît construirea unei noi formule de echipă, dar cu toate acestea cîştigăm un turneu în Grecia, cu două victorii şi o înfrîngere (4—0 cu Panathinaikos, 1—0 cu Olympiakos, 0—2 cu A.E.K.). Aveam să las în această ţară o impresie mai bună decît cu cîteva luni în urmă, cînd fusesem acolo cu selecţionata Bucureştiului.

La 26 mai, revanşa meciului România—Belgia, la Bruxelles. A fost cel mai slab meci al echipei noastre naţionale, din cîte văzusem pînă atunci. Toţi am fost o apă şi un pămînt. S-a propus, pe loc, scoaterea mea din lot şi a altora pentru lipsă de formă. Dar nu mai era posibil. Fiindcă din capitala Belgiei am plecat direct la Moscova, unde, la 1 iunie, era programat meciul cu echipa U.R.S.S. Formaţie foarte puternică, care pe deasupra învinsese de curînd, cu 3—2, echipa R. F. a Germaniei, la ora aceea campioană mondială. Şi nu trecuseră decît 5 zile de la evoluţia noastră lamentabilă !

În fotbal, previziunile bazate pe antecedente găsesc terenul cel mai neprielnic. Iată că la Moscova realizăm o partidă strălucită. Rezultat egal (1—1), dar ar fi trebuit să cîştigăm. Faza din care aveam să deschidem scorul porneşte de la Bone. După ce vine cu balonul din jumătatea noastră de teren Tibi îmi pasează. Îl scot din joc pe Krijevski prin două fente fulgerătoare şi trimit lui Ene I, bine plasat în mijlocul careului, pe la 10 m de poartă. A urmat un şut foarte puternic. Nu ştiu dacă Iaşin o fi văzut sau nu mingea, dar a trebuit să o scoată din plasă. Era 1—0 pentru noi, cînd în min. 67 am avut o ocazie formidabilă. Iaşin era ieşit din poartă, iar eu numai la vreo 4 metri de bare. De ce n-oi fi tras mai puternic, nu m-am dumirit nici pînă acum. Poate poarta aceea goală să-mi fi diminuat energiile ? Am lovit balonul prea încet şi Kuzneţov scos cu disperare în corner. La 2—0, nu ne-ar mai fi egalat. Dar eu n-am majorat scorul, iar Streltov a reuşit, în minutul 90, să egaleze. Iată ce comportări diametral opuse sînt posibile din partea unei echipe sau a unor jucători în decurs de cîteva zile !

CAPITOLUL URMĂTOR :

■ Arbitrul Grill îmi anulează un gol prin care ne-am fi calificat la mondiale ■ Progresul — echipa în care am jucat cel mai bine ■ Antrenorii pe care i-am stimat cel mai mult ■ Nu mi-a plăcut să-mi ridiculizez adversarii ■ În jurul meu au crescut întotdeauna jucători tineri ■ Adversarul meu preferat : echipa C.C.A.

SCRISOARE DIN BRAZILIA

(Urmare din pag. 1)

via colindă continentul sud-american, în timp ce noi, românii — care, la urma urmei, ne-am calificat într-o grupă tare grea — abia reuşim să trimitem în turneu echipa naţională !

Iată-ne, la hotelul „Normandy". O masă frugală şi repede în pat ! Ne trezim abia după ora 18, la bătăile insistente ale masorului Tudose. Ne pregătim de plimbare, dar constatăm că Dan şi Lupescu lipsesc. Cineva încearcă să-i scoale. Inutil. A doua zi aveam să aflăm că Dan dormise fără întrerupere 19 ore !

...A început, ca din senin, o ploaie plictisitoare, de toamnă. Răducanu şi Deleanu îşi iau primii inima în dinţi, repezindu-se sub picăturile reci cu o umbrelă uriaşă, care stîrneşte hazul trecătorilor. Apar, în sfîrşit, şi primii ziarişti ai marilor cotidiene. Unul dintre ei, un blond cu ochelari, se tot uită la Răducanu, cînd dintr-o parte, cînd dintr-alta, apoi îl întreabă, discret : „Spune-mi, dumneata nu cumva provii dintr-o familie braziliană ? !" Toată lumea rîde, bine dispusă, uitînd de ploaie.

...Plecăm să vedem, în cartierul Pampilha, stadionul. Ne conduce un tînăr profesor de franceză, mare amator de fotbal, care ştie cîte ceva despre noi şi care ne avertizează că meciurile cu Cruzeiros şi Atletico nu vor fi de loc uşoare... Ajungem la stadion. La prima impresie, să tot aibă vreo 100 000 de locuri. Nu, ne-am înşelat : are 150 000. Gazonul este, în ciuda ploii, foarte bun. De altfel, reţinem cuvintele interlocutorului nostru : „Aici, în Brazilia, stadioanele sînt uneori mult mai bine utilate decît... spitalele !"

...A doua zi, de dimineaţă, facem un scurt antrenament. De fapt, am început noi înşine, şi cînd a ieşit antrenorul din cabină eram aliniaţi, ca la paradă. Ne-am încălzit niţel, apoi am trecut la o „miuţă". Nu ştiu de unde, dar în tribune se adunaseră vreo 1000 de torcedores... *Unul dintre ei, român de origine, ne-a spus despre Cruzeiros, cu o voce sfătoasă : „Băieţi, echipa asta practică un fotbal academic. O să aveţi ce învăţa !" Dobrin s-a uitat la el ca de pe altă lume şi i-a dat un răspuns care l-a lăsat pe brazilian fără vorbe : „Mai ştii, s-ar putea să înveţe şi ei de la noi..."*

Pentru că tot veni vorba de Dobrin, trebuie să vă spun că el, care se teme din cale-afară de zborurile cu avionul, a început să se gîndească deja, îngrijorat, la drumul spre Lima. Nu ştiu cine i-o fi spus că acest zbor va fi foarte dificil, întrucît trecem peste Cordilieri, şi de atunci Dobrin nu mai are linişte. Ba mai mult, ieri a făcut şi un antrenament în... liftul hotelului, care urcă şi coboară cu o viteză ameţitoare.

...Afară-i tare cald şi temperatura pare să crească. Bem foarte multă apă şi doctorul Tomescu s-a văzut obligat să ne reducă porţia zilnică la o singură sticlă de persoană. În prima seară se băuseră 48 de sticle ! Destul de mult, dar, oricum, departe de recordul pe care echipa noastră l-a stabilit, cu doi ani în urmă, în Congo : 124 de sticle în 14 ore !

Astăzi, Radu Nunweiller n-a mîncat nimic. Să nu se îngraşe. A împachetat peştele, friptura şi cîteva fructe şi i le-a dat unui lustragiu, un copil aflat pe trotuar. De atunci, puştiul, care şi-a prins în piept şi o insignă „Dinamo", opreşte pe toată lumea care trece pe stradă şi invită cu un gest generos : „Ştiţi, în acest hotel stau jucătorii români..."

După-amiază am făcut o nouă plimbare prin oraş. Belo Horizonte, cu cca. 1 300 000 de locuitori, e unul din marile centre ale Braziliei. Ne-a surprins, în special, o biserică uriaşă, construită într-o viziune modernă, pe malul lacului Pampilha. În exterior — un perete de vreo 100 de metri reprezintă un mozaic, în culori ţipătoare, care nu are nici în clin nici în mînecă cu religia. În interior — zeci de tablouri reprezentînd scene biblice, o muzică discretă, redată de un magnetofon, multe difuzoare în care se aude, probabil, vocea celui care predică. Acum este, însă, o atmosferă de veritabil muzeu. Şi nu trece mult pînă să aflăm că dincolo de cucernicii care vizitează biserica nu puţini amatori de pictură poposesc aici. Tablourile sînt, într-adevăr, interesante. Ni se spune că fiecare valorează între 3 şi 4 000 de dolari.

Notăm numele arhitectului : Condi do Pontilari, acelaşi care a dirijat construirea celebrei fresce „Război şi Pace", de la Palatul Naţiunilor Unite, din New York.

...În sfîrşit, ziua primului meci. Plouă din nou. Jucăm în nocturnă, în meci vedetă. Ajungem la stadion cam la jumătate de oră după ce Atletico şi Sparta Praga au început jocul... N-am avut nici un moment de răgaz pentru a ne arunca privirile spre gazon, atît sîntem de uluiţi de spectacolul tribunelor. Petardele izbucnesc una după cealaltă, la interval de secunde. Toată lumea cîntă, ca atunci cînd Wembley-ul sărbătorea victoria englezilor la „mondiale". Tribunele acoperite fac ca muzica să nu se împrăştie, creîndu-ţi impresia că te afli într-un templu. Ba mai mult, în ritmul muzicii — care mi se pare a fi o sambă — brazilienii se leagănă, ca şi cum ar fi bătuţi de un vînt necruţător. Din cînd în cînd, muzica se opreşte şi oamenii scandează, parcă în delir, numele marilor favoriţi ai fotbalului brazilian, Pelé, Didi, Vava, Tostao...

Poate că mă înşel numai, dar am impresia că pe gazon jucătorii brazilieni păstrează ei înşişi ceva din ritmul tribunelor, care astfel sînt parcă dirijorii ostilităţilor din teren.

Dar, a venit timpul să ne echipăm..."

★

Aici se sfîrşeşte primul episod din „jurnalul de bord" al căpitanului tricolorilor. Dar, vă putem asigura, el n-a fost şi ultimul...

CUPON DE CONCURS

Numele şi prenumele : . . . .

. . . .

Adresa : . . . .

. . . .

1. CE ECHIPE VOR OBŢINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim : din fiecare grupă se califică primele DOUĂ CLASATE) ?

GRUPA A . . . .

GRUPA B . . . .

GRUPA C . . . .

GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPA VA CIŞTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . .

LOTO — PRONOSPORT

ROADELE NOII FORMULE LA LOTO

Marele succes înregistrat de prima tragere obişnuită LOTO din 6 februarie a.c., la care s-a aplicat o nouă formulă, oglindeşte din plin marile avantaje oferite de aceasta. S-au înregistrat peste 7.000 cîştigători.

Doi participanţi : Emil Simion din Cugir şi Stan Petcu din Bucureşti au obţinut fiecare cîte un autoturism la alegere pe bilete sfert ; la capitolul premii în bani, vom menţiona în primul rînd cele 8 premii de la categoria a II-a, extragerea I, în valoare de 36.865 lei fiecare ; alţi 25 de participanţi au obţinut cîte o excursie în U.R.S.S.

Iată numai cîteva din premiile oferite la prima tragere după noua formulă, care se oferă în continuare şi la celelalte trageri.

Menţionăm că şi la tragerea LOTO de mîine puteţi cîştiga : autoturisme, excursii peste hotare şi premii în bani. Astăzi este ULTIMA ZI pentru procurarea biletelor.

NUMERE EXTRASE LA CONCURSUL PRONOEXPRES Nr. 8 DIN 18 FEBRUARIE 1970

Extragerea I : 16 22 19 36 17 18

FOND DE PREMII : 439.150 lei.

Extragerea a II-a : 16 21 40 9 27 12 43

FOND DE PREMII : 383.934 lei.

Plata premiilor va începe în Capitală de la 26 februarie pînă la 4 aprilie 1970 ; în provincie de la 2 martie pînă la 4 aprilie 1970 inclusiv.

PREMIILE TRAGERII LOTO DIN 13 FEBRUARIE 1970 :

Extragerea I : Categ. I : 1,45 variante a 88.591 lei ; a II-a : 8,50 a 15.113 lei ; a III-a : 35,55 a 3613 lei ; a IV : 62,5 a 2070 lei ; a V-a : 251,95 a 510 lei ; a VI-a : 494,35 a 260 lei.

Extragerea a II-a : Categ. A : 0,25 variante a 89.983 lei ; Categ. B : 3 a 29.994 lei; Categ. C : 16,90 a 5.324 lei; Categ. D : 20,85 a 4.316 lei ; Categ. E : 34,25 a 2.627 lei ; Categ. F : 41,75 a 2.155 lei.

Ambele extrageri : Categ. Z : 1764,70 variante a 100 lei.

Premiul de categ. A sfert a fost obţinut de VASILESCU PETRACHE din oraşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, judeţul Bacău, care a cîştigat un autoturism „Dacia 1100" plus 34.983 lei.